

tidligere have fundet Sted, og jeg ubbejder mig det ærede Things Tilladelse til, med vogle faa Træk at berøre nogle af disse Forhold. Det har saaledes hidtil været Tilfældet, at der har været Betjente, som ikke havde nogen kongelig Udnævnelse, og som ikke desto mindre ere blevne anseete pensionsberettigede, hvorved altsaa den Anskuelse ikke er fulgt, som udtaler sig nu gjenne Grundlovens 22de §. Udvalget har formeent, at det var retfærdigt, at de, der vare i Stillinger, som engang havde aabnet dem Afgang til Pensionsberettigelse, ogsaa burde beholde den Afgang, som de saaledes, ved at indtræde i disse Stillinger, havde erholdt. Denne Anskuelse ligger ogsaa tildeels til Grund for Lovforslagets § 10. Ligesom man nu ganske har maattet slutte sig til, hvad der i denne Henseende er antaget i disse Dele af Lovforslaget, ikkun med en Modification i Henseende til den sidste §, saaledes indseer man vel, at der ogsaa i Fremtiden kan møde Tilfælde, hvor det findes rigtigt, uden Hensyn til kongelig Udnævnelse, at yde en Understøttelse, det være sig nu under Navn af Pension eller under hvilket som helst andet Navn. Et andet Slags noget uregelmæssigt Forhold, som tidligere har bestaaet, er, at der har været Embedsmænd med kongelig Bestalling og tildeels med lovbestemte Indtægter, som ikke ere anseete pensionsberettigede. Jeg nævner som Exempel derpaa Sagførerstanden. I 1846, da Pensionsvæsenet behandlede i Jylland, gjorde de jydske Stænder en Indstilling om en Forandring af denne Anskuelse; men Udvalget har erkjendt, at Nutiden er ikke til at udvide Pensionsberettigelsen, og at det vilde være unyttigt at gjøre noget Skridt i denne Henseende, hvad man endogsaa maatte mene om Tingen i sig selv. Jeg kan iøvrigt, da jeg berører denne Klasse af dem, som hidtil have været anseete som Embedsmænd, ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg finder deres hele Stilling temmelig synnerlig. Med Hensyn til Betingelserne for Ansættelsen, med Hensyn til Formen for Ansættelsen, med Hensyn til Ansvar og Pligter behandles de, som om de vare kongelige Embedsmænd, og navnlig ved Placaten af 4de Septbr. 1810 have de faaet et Stempel som saadanne, ligesom det ogsaa er Tilfældet, at de ad lov-

bestemt Vel have visse bestemte Embedsindtægter. I senere Tider har derimod den Anskuelse gjort sig gjældende, at de skulle betragtes som borgerlige Næringsbrugere; jeg mener, at, naar man holder ved denne Anskuelse, saa maa man idetmindste komme til det Resultat, at de burde være fritagne for Consequentsen af den kongelige Bestalling (Sal), altsaa fritagne for, at Majestæten kan affedige dem, uden at de ansees berettigede til at faae Pension. Denne Consequents har man tilladt sig i Betænkningen at antyde, og jeg mener, at forsaavidt maatte de vel have samme Ret som enhver Handelsmand eller Professionist, der driver borgerlig Næring; man kan ikke tage disses Borgerkab fra dem, og ligesaa lidt kan man da fratage dem deres Bestallinger, eller hvad det Hjemmelsbrev hedder, der ligger til Grund for, at de kunne drive, hvad man kalder borgerlig Næring. En tredje Betragtning, som de tidligere bestaaende Forhold føre til, har ledet Comiteen til en af de Indstillinger, der foreligge det ærede Thing. Man har nemlig ved at betragte de hidtil bestaaende Forhold ikke kunnet Andet end komme til den Erkjendelse, at en meget betydelig Ulighed finder Sted i Henseende til Afdgangen til ved kongelig Udnævnelse at blive betragtet som Embedsmænd, og at denne Ulighed i Henseende til Tidspunktet, da Afdgangen finder Sted til at faae den kongelige Udnævnelse, igjen har en indgribende Birkning for hele Fremtiden, hvad Pensionsvæsenet angaaer, naar der ikke sættes en Modvægt derimod igjennem Pensionersloven. Jeg skal tillade mig at nævne nogle faa statistiske Momenter, som vedrøre denne Ulighed. En Fortegnelse, som jeg har liggende for mig over de Mænd, der i nogle og tyve Aar, fra December 1825 indtil Januar 1847, ere blevne Cancellister under det daværende danske Cancellie, og som lyder paa 55 forskjellige Personer, oplyser, at disse Mænd i Almindelighed enten i samme Aar, hvori de bleve Candidater med bedste Charakter, eller efter Forløbet af 1, 2, 3 a 4 Aar, ere blevne Volontairer under bemeldte Collegium. De have derpaa arbejdet i Collegiet i Perioder, der i Almindelighed ligge imellem 4 og 8 Aar, og, efter saaledes at have arbejdet som Volontairer, have de opnaaet den kongelige Udnævnelse som Cancellister. Naar man